

For Købstæderne og de bymæssige Bebyggelses Vedkommende gør den samme Vanskelighed sig ikke gældende som for Landbrugsejendommenes Vedkommende, idet Jordværdiansættelsen ved hine netop gaar ud paa at fastsætte Værdien af den foreliggende Ejendoms Grund i ubebygget Stand, og man derhos dog her har Salg af ubebygget Jord i større Antal at holde sig til. Men her fremkommer Vanskelighederne dels ved Ansættelsen af ældre bebyggede Ejendomme i de indre Bydele, hvor der ikke hyppigt sker Salg af ubebygget Jord, og hvor man derfor er henvist til Slutninger fra Salg i Byens ydre Dele, dels ved Ansættelsen af Jordværdien paa Overgangen mellem By og Land, hvor det kan være særdeles vanskeligt at naa til et nogenlunde paalideligt Skøn over Bebyggelsesmulighederne og disses Indflydelse paa Jordens Handelsværdi, hvilken sidstnævnte Vanskelighed iøvrigt i lige Grad gør sig gældende ved Ejendomsskyldsansættelsen.

Dertil kommer, at det endnu synes at volde Vurderingsmyndighederne nogen Vanskelighed at faa taget tilbørligt Hensyn ved Ansættelserne til Forskelligheder i Grundenes Form og Beliggenhed, hvorfor Jordværdiansættelserne i 1920 ogsaa paa dette Punkt har givet Anledning til Kritik fra Overskyldraadets Side.

Hvad endelig Skove angaar, har Overskyldraadet endnu ikke kunnet gennemgaa Ansættelserne og kan altsaa for saa vidt ikke udtale sig om, i hvilken Grad Ansættelsen af Jordværdien er ensartet. Principperne for Ansættelsen af Jordværdien for disse Ejendomme har givet Anledning til megen Uenighed, og man tør næppe gaa ud fra, at de Betragtninger, som Overskyldraadet mener at maatte lægge til Grund, overalt er blevet fulgt. Men Gennemgang i Overskyldraadet af Ansættelserne af Skovejendomme vil nu blive paabegyndt, og man tør haabe, at Raadet i Løbet af dette Aar vil kunne komme til sine Resultater.

Det vil af det bemærkede fremgaa, at Jordværdiansættelserne i 1920 maa antages at lide af forskellige Mangler — om hvis Omfang og Betydning der dog gør sig ret afvigende Meninger gældende indenfor Overskyldraadet —, men Raadets Fler-tal mener i alt Fald at turde udtale, at disse Mangler, som Raadet selvfølgelig i videst muligt Omfang vil stræbe at faa rettet, formentlig ikke er saa væsentlige, at de gør Ansættelsen af Jordværdien i 1920 uegnet som Skattegrundlag, navnlig heller ikke, naar den med Hensyn til Ensartethed og Sikkerhed sammenlignes med de første Ansættelser til Ejendomsskyld.

Men Raadet maa dog herved fremhæve, at man, for saa vidt Ansættelsen skal benyttes som Skattegrundlag, maa finde det ønskeligt, at den nuværende Vurderingsperiode beholdes uforandret, selv om man fremtidig gaar bort fra 3 Aars Perioden, saaledes at ny Ansættelse finder Sted pr. 1. Juli 1923. Ved denne og fremtidige Jordvurderinger maa Raadet iøvrigt formene, at der bør træffes Foranstaltninger, der gør det muligt at opnaa større Sikkerhed. Herom henvises til det nedenfor til Ejendoms-skyldslovens § 9 bemærkede.

Man skal derhos henlede Opmærksomheden paa, at i Følge de gældende Regler er Fradrag i Jordværdien for Forbedringer kun foretaget, for saa vidt Ejeren paa Skemaet har begæret det, og at saadanne Begæringer kun er fremkommet i meget ringe Omfang.

Man skal endvidere gøre opmærksom paa, at der ikke foreligger nogen særlig ansat Jordværdi for Ejendomme, der er udstykkede siden 4. almindelige Vurdering uden at være omvurderede. Det vil derfor formentlig være paakrævet, at der i de paagældende Tilfælde foretages en Fordeling af den ved 4. almindelige Vurdering for den samlede Ejendom ansatte Jordværdi.

Man finder endnu Anledning til at fremhæve, at Ansættelsen af Jordværdien er sket ved et direkte Skøn og ikke ved fra Vurderingssummen til Ejendomsskyld at fradrage et Beløb som „Bygningsværdi“.